

Katrine Engberg

Glazen vleugels

A.W. Bruna Uitgevers

Zaterdag 14 oktober

Proloog

De doorzichtige glazen ampullen lagen in de afgesloten kast, naast de wegwerpnaalden en cilinders met maatverdeling. Morfine en OxyContin voor hevige pijn, propafenon voor boezemfibrilleren en het antistollingsmedicijn Pradaxa waren op verantwoorde wijze verpakt in kartonnen dozen en doorzichtig plastic. Standaardmedicatie op de afdeling Cardiologie, bedoeld voor verlichting en verbeterde levenskwaliteit, en soms zelfs genezing.

De verpleegkundige wierp een vluchtige blik op de medicijnen en overwoog hoeveel ze nodig had. Hoe zwaar zou hij zijn? Het gewicht van de patiënt stond in de patiëntenstatus die aan het voeteneind van zijn bed hing, maar ze wilde niet naar zijn kamer gaan om het te controleren.

De nacht had oneindig lang geduurd. Gisteren was er vlak voor het wisselen van de wacht een ziekmelding binnengekomen en het was ermee geëindigd dat zij een dubbele dienst moest draaien. In plaats van een avond met haar gezin door te brengen, was ze nu al bijna zestien uur aan het werk. Haar hoofd zat vol bliepende alarmsystemen en de eisen en vragen van angstige patiënten. Haar voeten in de ergonomische schoenen deden pijn en ze had een stijve nek.

Ze gaapte, wreef in haar ogen en keek naar haar spiegelbeeld in de glanzende metalen deur van de kast. Iemand van tweëndertig zou geen chronische wallen onder haar ogen moeten hebben; haar werk begon zijn tol te eisen. Nog maar één uur, dan zat haar dienst erop en kon ze naar huis om te

slapen terwijl haar gezin opstond en Coco Pops voor de televisie at.

Ze koos drie ampullen, stopte ze in de zak van haar uniformjasje en deed de kast op slot. Drie keer 10ml-ampullen met 50 mg/ml *ajmaline*, dat moest voldoende zijn. De patiënt kon niet veel meer dan zeventig kilo wegen, wat betekende dat 30 ml van het medicijn tegen hartritmestoornissen overeenkwam met de aanbevolen maximale dosis. Dat was voldoende om een acute hartstilstand te veroorzaken en hem uit zijn lijden te verlossen. En alle anderen ook, dacht ze, waarna ze door de verlaten gang naar kamer 8 liep.

De oude man was veeleisend, praatte onvriendelijk en zeurde overall over, van de smerige ziekenhuiskoffie tot de arrogantie van de artsen. De hele afdeling had genoeg van zijn verschrikkelijke humeur.

Ze was altijd iemand geweest die haar mening hardop uitsprak en iets aan de situatie deed. Geen rol waar je populair door werd, maar wat moest ze anders? Net als haar collega's passief toekijken en mopperen over het slechte personeelsbudget en het tekort aan ziekenhuisbedden? Dat was ze niet van plan. Ze was geen verpleegkundige geworden om alleen maar koffie te serveren en wonden te verbinden. Ze wilde een verschil maken.

De schoonmaakster, die een hoofddoek droeg, duwde haar kar met emmers en doeken door de gang terwijl ze strak naar de linoleumvloer keek. De verpleegkundige passeerde haar; de ampullen stevig in de hand geklemd die ze in de zak van haar uniform hield. Haar hartslag begon te versnellen. Zo meteen zou ze presteren, haar volledige potentieel gebruiken en proberen een leven te redden. De verwachting begon in haar te bonken als een hartslag; het tegenovergestelde van de leegte die ze normaal gesproken voelde. Op dit moment was ze onmisbaar. Er stond veel op het spel, er rustte oneindig veel op haar schouders. Op dit moment was ze God.

Ze deed de deur van het personeelstoilet op slot, maakte haar handen en de wasbak snel met alcohol schoon en legde de ampullen met ajmaline netjes naast elkaar. Met geroutineerde bewegingen haalde ze de wegwerpspuit uit de verpakking, zoog het geneesmiddel op, tikte tegen de cilinder en verzekerde zich er werktuiglijk van dat er geen luchtbelletjes in zaten. Ze verfrommelde de verpakking tot een kleine bal, die ze onder in de afvallemmer stopte, waarna ze de spuit in haar zak liet glijden en de deur opende.

Voor kamer 8 keek ze discreet om zich heen. Geen collega's of patiënten die naar het toilet moesten. Ze duwde de deur open en liep de donkere kamer in. Een licht gesnurk vertelde haar dat de patiënt sliep.

Ze liep naar het bed en keek naar de oude man, die met een licht geopende mond op zijn rug lag. Hij was grijs, vel over been en verschrompeld. Was er iets in deze wereld overbodiger dan chagrijnige oude mannen?

Ze schroefde de dop van de intraveneuze canule die door de dunne huid van zijn handrug stak en haalde de injectienaald uit haar zak. Directe toegang tot het bloed dat naar het hart stroomde, een open poort voor de verlengde vinger van God.

Het mooie aan ajmaline was dat het snel werkte, zodat zijn hart bijna meteen stil zou blijven staan. Ze stak de naald in de canule in de wetenschap dat ze maar net genoeg tijd zou hebben om de spuit te verbergen voordat het alarm werd geactiveerd.

De patiënt bewoog even in zijn slaap. Ze streekte liefdevol over zijn hand, waarna ze de zuiger naar beneden duwde.

Maandag 9 oktober

Vijf dagen eerder

1

‘Dat heb ik weer!’ Frederik veegde het water van zijn voorhoofd en zette zijn pet op zijn hoofd. Hij trok de capuchon van zijn regenponcho omhoog, controleerde of de fietstas dicht was en stapte op zijn fiets. Het was altijd moeilijk om uit bed te komen als de wekker om 05.15 uur ging, maar op sommige ochtenden was het erger dan op andere. Vandaag maakte de slagregen het moeilijk om zich te herinneren waarom hij deze krantenwijk ooit had aangenomen. Zes dagen per week, vijftien adressen in het centrum van Kopenhagen, 620 traptreden op en af. Helaas was het de enige manier om geld bijeen te krijgen voor de studiereis van zijn klas, en die wilde hij niet missen.

Het ophaalcentrum verdween achter hem in de duisternis terwijl hij wegreed over de kinderkopjes. Hij had oordopjes in en luisterde naar muziek op zijn telefoon, wat hem nieuwe energie gaf. *I got my black shirt on, I got my black gloves on.* Ondanks de regen was het fijn om de drukste winkelstraat van de stad voor zichzelf te hebben. Hij ging op de pedalen staan terwijl hij door Strøget fietste tot hij bij Gammeltorv en Nytorv kwam, die waren omringd door elegant gepleisterde appartementencomplexen met ramen met spijlen en koperen dakgoten, die op dit moment overliepen door de regen. Op de pleinen stonden Kopenhaagse bankjes met achtergelaten afval tussen de donkergroene planken gepropt. De zandkleurige zuilen van Københavns Byret, het kantongerechtsgebouw, lichtten op in het donker en straalden een verheven

moraal uit, een tegenhanger van de oeroude keldercafés op het plein. Overdag was het plein een verzamelplaats van fietskoeriers, toeristen en verkopers van nikkelvrije sieraden. Op dit moment was het volkomen verlaten.

Frederik sprong van zijn fiets en zette hem tegen de fontein die midden op het plein stond, deed zijn oortjes uit en controleerde of het geld voor een warm koffiebroodje nog in zijn jaszak zat. Hij keek naar de fontein en de kringen die de regendruppels in het water veroorzaakten.

Er lag iets.

Er lag vaak van alles in het water. Gemeentewerkers verwijderden elke dag bierblikjes, plastic zakken en mysterieuze eenzame schoenen.

Dit was echter geen schoen.

Frederik wankelde. Drie meter bij hem vandaan, in de oudste fontein van Kopenhagen, dreef een mens met gespreide armen en een naar beneden gekeerd gezicht. De regendruppels raakten de naakte rug, waarna ze opspatten als honderden kleine, zelfstandige fonteinen.

Eén moment was Frederik niet in staat om te bewegen. Hij was als verlamd, net als in de nachtmerries waaruit hij soms wakker schrok, verdrietig omdat hij te groot was om zich door zijn moeder te laten troosten.

Daarna begon hij hees en onsamenhangend te schreeuwen: 'Help, er ligt iemand in het water!'

Hij wist dat hij in de fontein moest springen om het lichaam te draaien, eerste hulp moest verlenen, iets moest doen. Maar de warme urine die langs zijn dijbeen liep benadrukte hoe slecht hij op dit moment in staat was om iemand te helpen.

Frederik keek opnieuw naar het lichaam in het water. Deze keer beseftte hij ten volle waarnaar hij keek. Hij had nog nooit een lijk gezien.

Op trillende benen rende hij naar de kiosk. De automatische deuren schoven open en de geur van kaneelboter raakte

hem samen met de aanblik van de neuriënde blonde verkoopster. Water van zijn pet drupte in Frederiks ogen en vermengde zich met zijn tranen.

‘Help! Bel de politie!’

De verkoopster keek hem met wijd opengesperde ogen aan, zette het blad met koffiebroodjes neer en haalde haar telefoon tevoorschijn.

*

Het regende pijpenstelen boven Kopenhagen. De contouren van de pannendaken en de silhouetten van de stad vervaagden. De hemel liet een stortvloed van onnatuurlijk warm water loodrecht op de kinderkopjes en paraplu’s van Gammeltorv vallen.

Rechercheur Jeppe Kørner kneep zijn ogen tot spleetjes terwijl hij naar boven probeerde te kijken. Helaas geen opklaring in zicht. Misschien was de wereld inderdaad bezig te vergaan en begonnen de oceanen met het terugveroveren van het land. Hij streek met een natte hand over zijn gezicht, onderdrukte een geeuw en dook onder het afzetlint door. Het water liep via de naden in zijn sportschoenen en die maakten een soppend geluid terwijl hij liep.

Achter het regengordijn zag hij in plastic gehulde silhouetten die bezig waren met het opzetten van tenten rond de fontein. Dezelfde soort die je huurde als je een tuinfeest gaf, in de hoop dat je hem niet nodig zou hebben. Jeppe zocht beschutting onder de dichtstbijzijnde tent en keek op zijn horloge. Het was iets over zevenen en de zon kwam op achter het wolkendek. Niet dat het veel verschil zou maken. De hemel zou vandaag alleen diverse kleuren grijs te bieden hebben.

Het naakte lichaam in de fontein reflecteerde het licht van de werkklampen van de forensisch rechercheurs. Jeppe observeerde het tafereel terwijl hij een beschermende overall over

zijn natte kleren aantrok. Het lijk lag als een snorkelaar in de Rode Zee met het hoofd naar beneden. Een vrouw, vermoedde hij vanwege de schouderbreedte en de welving van de rug, van middelbare leeftijd. Het haar was donker met een vleugje grijs en tussen de natte lokken was de hoofdhuid zichtbaar.

‘Wist je dat het de Caritas-bron heet?’

Jeppe draaide zich om en stond oog in oog met technisch rechercheur J.H. Clausen. De capuchon van zijn blauwe beschermende overall omlijstte het gerimpelde gezicht, waardoor hij een natte padvinder in het ruimtepak van een volwassen man leek.

‘Het zal je goeddoen dat het antwoord nee is, Clausen. Dat wist ik niet.’

‘*Caritas* is Latijn voor “barmhartigheid”. Daarom stelt het beeld bovenin een zwangere vrouw voor. Je weet wel, het symbool van naastenliefde.’ Clausen veegde de regen van zijn borstelige wenkbrauwen en schudde het water van zijn handen.

‘Ik wil liever weten waarom er een lijk in het bassin drijft.’ Jeppe knikte naar de fontein. ‘Wat hebben we?’

Clausen keek om zich heen en zag een paraplu, die tegen een van de poten van de tent stond. Hij zette hem op en deed voorzichtig een stap onder de tent vandaan. ‘Wat een rotweer, onmogelijke werkomstandigheden. Kom mee.’

Jeppe moest kromlopen om met zijn lange lichaam onder de paraplu van Clausen te passen. Ze bleven bij de stenen rand van het bassin staan en bekeken het lijk. De regendruppels gleden langs de witte huid naar beneden, waardoor het lijk op een marmeren beeld leek. De politiefotograaf probeerde bruikbare hoeken te vinden terwijl hij zijn camera beschermde tegen de regen.

‘De forensisch technici moeten haar natuurlijk uit het bassin halen en wegbrengen voor een autopsie. Tot die tijd kunnen we niet veel over haar zeggen, behalve dat het een Kau-

kasische vrouw van een jaar of vijftig met een gemiddelde lengte is.' Een windstoot zorgde ervoor dat het lijk langs hen dreef en met het hoofd tegen de rand stootte.

'Ze is om tien over halfzes gevonden door een krantenjongen. Twee minuten later is er vanaf de kiosk op de hoek naar de meldkamer gebeld. Ik weet niet waarom het lijk nog niet uit het water gehaald is. De krantenjongen en de verkoopster wachten samen met een agent in de winkel tot ze verhoord worden. De verkoopster is om vijf uur gearriveerd en weet heel zeker dat er toen niets in het water lag, dus moet het misdrijf tussen vijf uur en tien over halfzes plaatsgevonden hebben.'

'Bedoel je dat dit de plaats delict is?' Jeppe zette de capuchon af om een beter zicht op het plein te hebben. 'Is ze midden in Strøget vermoord?'

Clausen draaide zich om naar Jeppe, waardoor de paraplu kantelde en de regen over hem heen stroomde. Zijn haar was onmiddellijk doornat.

'Sorry, Kørner, verdorie. Ben je nat geworden? Nee, ik druk me niet zorgvuldig uit. Ze kan hier niet vermoord zijn. Om meerdere redenen.'

'Het zou te riskant zijn...' Jeppe probeerde de regendruppels te negeren die langs zijn nek gleden en in zijn regenjack verdwenen.

'Het risico dat er iemand langs zou komen, is groot. Alleen al het feit dat iemand het heeft aangedurfd om een lijk in de fontein van Gammeltorv te gooien... Tja, dat gaat mijn verstand te boven.' Clausen schudde ongelovig zijn hoofd. 'Maar het is niet alleen daarom. Zie je de kleine sneden in de huid van de armen? Ze zijn naar beneden gericht, dus is het moeilijk om ze te zien.'

Jeppe kneep zijn ogen tot spleetjes. Precies bij het wateroppervlak zag hij kleine parallelle sneden in een symmetrisch patroon op de pols. Gapende wonden met wit vlees. Jeppe zag

het beeld van een rottende walvis op het strand voor zich en verdrong zijn onbehagen. ‘Het water bevat geen bloed?’

‘Precies!’ Clausen knikte goedkeurend. ‘Ze moet hevig gebloed hebben, maar er is geen spoor van bloed te vinden, niet in het water en ook niet rondom het bassin. Ondanks de regen zouden we bloed gevonden hebben. Ze is op een andere plek vermoord.’

Jeppe keek om zich heen naar de oude gevels. ‘Er hangen hier meer dan genoeg bewakingscamera’s waarvan we de opnamen kunnen bekijken. Als de dader het lijk hier heeft gedumpt, moeten er beelden van zijn.’

‘Als?’ Clausen klonk verontwaardigd. ‘Ik kan je verzekeren dat ze de sneden niet zelf toegebracht heeft en daarna in de fontein gesprongen is.’

‘Waar zijn de sneden mee gemaakt?’

‘Dat kan ik nog niet zeggen. Nyboe moet eerst autopsie op haar verrichten.’ Clausen had het over professor Nyboe, de forensisch patholoog die over het algemeen de autopsies in de grote moordzaken voor zijn rekening nam. ‘Maar afgezien daarvan bevindt het moordwapen zich niet op het plein. De honden hebben een halfuur gezocht zonder iets te vinden. Er is ook geen spoor van haar kleding gevonden.’

Er klonk gebrom in Jeppe’s zak. Hij droogde zijn handen af aan de achterkant van zijn broek, haalde zijn mobiel voorzichtig tevoorschijn, zag MA op het display staan en drukte het gesprek weg. Wat wilde ze nu weer?

‘Iemand heeft met andere woorden vanochtend vroeg een naakt lijk door Strøget vervoerd en in de fontein gegooid?’

‘Daar lijkt het inderdaad op.’ Clausen trok een verontschuldigd gezicht, alsof hij medeverantwoordelijk was voor het absurde scenario.

‘Wie verzint zoiets in vredesnaam?’ Jeppe streek het water uit zijn nek en wreef in zijn brandende ogen. Hij had te kort en bovendien slecht geslapen. Een naakt vrouwenlijk was niet

precies waarmee hij zich vandaag had willen bezighouden.

It's raining again. Too bad I'm losing a friend.

Het irritante regenlied van Supertramp speelde in zijn achterhoofd en het irriteerde Jeppe dat hij niet eens zelf kon kiezen door welke muziek hij werd lastiggevallen als hij moe en gestrest was. Meestal waren het fragmenten van ultracommerciële popmuziek die hij tijdens het denken hoorde. *It's raining again. Oh no, my love's at an end.* Hij zette zijn capuchon op en liep naar de kiosk, waar de krantenjongen wachtte.

*

Het gekrijs was ondraaglijk. Een aanhoudende, hulpeloze klaagzang die zich op dezelfde frequentie bevond als doodsangst en een tandartsboor. Het ergste geluid ter wereld.

Rechercheur Anette Werner draaide zich op haar andere zij en deed haar ogen stevig dicht. Svend was bij de baby. Dit was het moment om iets van de slaap die ze vannacht niet had gehad in te halen. Ze legde het kussen op haar hoofd om het geluid en de wereld buiten te sluiten en dacht na over de dingen die ze zou willen opofferen voor een nacht ononderbroken slapen, maar kon niets bedenken.

In de naastgelegen slaapkamer vermengde het gehuil zich met Svends kalmerende stem. Ze wilde dat hij de deur had dichtgedaan. Misschien moest ze uit bed stappen om het zelf te doen? Ze moest eigenlijk ook plassen. Voor 1 augustus dit jaar zou ze haar volle blaas genegeerd hebben en had ze rustig verder geslapen, maar nu vertrouwde ze er niet op dat haar gehavende, vierenveertigjarige lichaam zou gehoorzamen.

Anette ging moeizaam zitten en schoof haar benen over de bedrand. Wanneer zou het voortdurend aanwezige gevoel dat ze zowel een kater als een jetlag had verdwijnen?

Ze stond langzaam op en voelde hoe alle afzonderlijke ge-

wrichten in haar lichaam bezweken onder het gewicht van haar skelet, dat niet langer werd ondersteund door haar ooit zo krachtige spierstelsel. Haar borsten deden pijn. Ze keek omlaag, constateerde dat ze haar schoenen de vorige avond niet had uitgetrokken en strompelde als een zombie langs de kinderkamer naar het toilet.

Hoe kon Svend zo kalm en optimistisch zijn? Ze deed de deur op slot en keek in de spiegel. Ik lijk op een levende dode, dacht ze, waarna ze op het toilet ging zitten. Was ik maar dood.

Iets dergelijks had ze gedacht toen ze een klein jaar geleden ontdekte dat ze zwanger was. Ze hadden lang geleden afgesproken dat het niets voor hen was om kinderen te krijgen. In plaats daarvan zouden ze de beste hondenouders ter wereld worden. Rond haar veertigste verjaardag praatten ze er helemaal niet meer over. Ironisch genoeg was dat misschien juist de reden dat ze slordig waren geworden met anticonceptie; de gedachte dat seks tot ouderschap kon leiden was volledig uit hun bewustzijn verdwenen. Anette had lange tijd gedacht dat ze ziek was; dat ze haar vaders slechte hart had geërfd en dat ze met een bypassoperatie of een pacemaker zou eindigen. De uitslag van het bloedonderzoek was een opluchting geweest. En een schok.

Was ik maar dood.

Vanaf dat moment was alles goed gegaan. Svend was onverwacht blij geweest met het nieuws en was tot het eind solidair geweest. De zwangerschap was uitstekend verlopen en ze had zich fantastisch gevoeld, waarna de geboorte snel en probleemloos was geweest. Ze had de slechte vooruitzichten getrotseerd en had alle denkbare records voor vrouwen die na hun veertigste voor het eerst zwanger werden verbroken. Maar toen het kleine meisje in haar armen was gelegd en meteen was gaan zuigen, had Anette niets gevoeld. De band die ze instinctief had moeten voelen, moest ze afdwingen, en ze voelde geen liefde.

Voor Svend was het anders.

De afgelopen tweeënhalve maand was zijn liefde voor het kleine, nieuwe mensje alleen maar gegroeid. De blik die hij in zijn ogen had als hij haar vasthield! Ogen die straalden van trots. Svend voelde zich volkomen gelukkig in het gezinsleven en was in de eerste plaats vader. Anette probeerde het echt. Als ze maar niet de hele tijd zo verdomd moe zou zijn.

Ze liet haar armen op haar dijbenen rusten, leunde naar voren en steunde met haar hoofd in haar handen.

‘Slaap je, lieverd?’

Anette hief haar hoofd met een ruk, waardoor de spieren in haar nek zo verstijfden dat ze hoofdpijn dreigde te krijgen. Svends stem klonk aan de andere kant van de toiletdeur. Hij moest er vlak voor staan.

‘Ik zit te plassen. Kan het niet twee minuten wachten?’ Ze hoorde hoe geïrriteerd en verongelijkt ze klonk; gevoelens die ze van andere vrouwen kende, maar zelf bijna nooit had ervaren. Nu leek ze die emoties echter niet kwijt te kunnen raken. Ze stond op, waste haar handen en opende de deur.

‘Ze heeft honger, daarom krijg ik haar niet rustig. Kijk, ze zoekt met haar mond.’ Svend tilde hun dochttertje voorzichtig op en gaf een kus op haar voorhoofd, waarna hij aanstalten maakte haar aan Anette te geven.

Ze stak haar armen uit en voelde meteen de vertrouwde golf van angst dat ze het kleine mensje op de grond zou laten vallen. Degenen die het hebben van een hond vergelijken met het hebben van een kind weten er niets van, dacht ze, hoewel ze dat tot tweeënhalve maand geleden zelf ook had gedaan. Ze keek naar de huilende baby in haar armen. ‘Ik mis de jongens. Wanneer halen we ze op?’

Svend keek met een bezorgde gezichtsuitdrukking naar haar. ‘De honden hebben het naar hun zin bij mijn moeder en kunnen daar beter nog een paar weken blijven. Ze worden

drie keer per dag uitgelaten. Op dit moment is de kleine Gudrun het belangrijkste.’

‘Noem haar niet zo! We zijn het nog niet eens over een naam.’ Anette liep zo bruusk langs Svend dat hij tegen de muur van de smalle gang moest gaan staan.

‘Ik dacht dat je haar Gudrun wilde noemen?’

Anette liep naar de voordeur. ‘Ik ga in de auto zitten om haar te voeden. En waag het niet daar iets over te zeggen, want daar zit ik gewoon het lekkerst.’ Ze sloeg de deur zo hard achter zich dicht als mogelijk was met een baby in haar armen, liep door de regen naar de auto, die onder de carport stond, en opende het portier moeizaam. De baby stopte met huilen, misschien vanwege de onverwachte regen die haar gezicht raakte.

De auto rook vertrouwd en veilig naar werk en hond. Anette ging in de juiste houding zitten, tilde haar shirt op en legde haar dochter aan haar gespannen borst. Ze beet zich vast, begon meteen te zuigen en kalmeerde. Anette ademde zwaar uit en probeerde het aanhoudende gevoel van stress in haar lichaam kwijt te raken. Ze veegde voorzichtig een regendruppel van het voorhoofd van de baby en streelde haar zachte kruin. Als ze zo rustig in haar armen lag was het heel gezellig, maar het huilen en het gebrek aan nachtrust waren bijna ondraaglijk. En het zwangerschapsverlof. Anette miste haar werk.

Ze keek naar de woning. Svend was waarschijnlijk aan het stofzuigen of opruimen. Met een snelle druk op de knop opende ze het dashboardkastje en haalde de politieradio eruit. Die hoorde eigenlijk in de oplader op het hoofdbureau van politie in Kopenhagen, dat kortweg Gården werd genoemd, maar Anette had hem niet afgegeven. Het was een kwestie van tijd voordat het hoofdbureau ontdekte dat de radio weg was en hem uitschakelde, maar ze genoot ervan om mee te kunnen luisteren zolang dat mogelijk was. Ze contro-

leerde of het geluid zacht stond, zodat de baby niet zou schrikken, en zette hem aan. Haar maag trok samen toen ze het vertrouwde geschetter hoorde.

... en we hebben een escorte nodig voor het slachtoffer op Gammeltorv in Kopenhagen. Het lijk moet van de vindplaats naar het traumacentrum vervoerd worden, waar de autopsie zal plaatsvinden. We handhaven de afzettingen van de Frederiksberggade, Gammeltorv en Nytorv tot de forensisch onderzoekers van NKC Oost klaar zijn met het verzamelen van sporen en bewijsmateriaal...

Een moord op Gammeltorv? Die zaak zouden haar collega's van het hoofdbureau onderzoeken. Anette zette het geluid harder en kreunde. Waarom moest iets wat zo natuurlijk was als borstvoeding geven zoveel pijn doen?

... we moeten de beelden van alle aanwezige camera's opvragen. Een onderzoeksteam van Gården dat geleid wordt door rechercheur Kørner zal dat regelen...

Rechercheur Jeppe Kørner, werkzaam op de afdeling Ernstige Misdrijven tegen Personen, sectie 1, met andere woorden de afdeling Moordzaken. Haar partner.

Kørner, nu zonder Werner. Werner, nu zonder werk. Anette zette de radio uit.

*

‘Weet iemand waar Saidani is?’ vroeg Jeppe terloops terwijl hij met zijn rug naar zijn collega's toe met het snoer van de computer rommelde. In principe kon hij het beste weten waar rechercheur Sara Saidani was omdat hij het grootste deel van de nacht in haar bed had doorgebracht, maar ze hadden met elkaar afgesproken dat ze dat voorlopig niet met de rest van het team van Moordzaken zouden delen.

‘Misschien heeft ze weer eens een ziek kind? Met rodehond of de pest? Haar kinderen lopen voortdurend allerlei ziektes

op waardoor ze niet naar haar werk kan komen.’ Rechercheur Thomas Larsen gooide de kartonnen beker van de dure gekochte koffie die hij net had opgedronken met een mooie boog in de afvalbak. Larsen had geen kinderen en voelde ook geen behoefte om ze te krijgen, een mening die hij graag met zijn collega’s deelde.

Jepe keek naar de klok boven de deur. Het was vijf over tien. ‘Dan beginnen we zonder haar.’ Hij paste de lichtsterkte aan van de foto op het beeldscherm dat in de vergaderruimte hing, draaide zich om en knikte naar de twaalf collega’s die met notitieboekjes op hun schoot geconcentreerd wachtten. Er werd niet elke dag een verminkt vrouwenlijk in een fontein in Strøget gevonden.

‘Goed dan. Ik zal het samenvatten. Het telefoontje naar de meldkamer kwam om 05.42 uur binnen en de eerste surveillancewagen was zes minuten later ter plaatse. De ambulancearts constateerde om 06.15 uur dat het slachtoffer dood was.’ Jepe sloeg zijn armen over elkaar. ‘Lima elf concludeerde onmiddellijk dat het om een verdacht sterfgeval ging en heeft ons gewaarschuwd.’

De deur van de vergaderruimte ging voorzichtig open. Sara Saidani sloop naar binnen en ging op een stoel bij de muur zitten. Haar donkere krullen glansden van de regen.

Jepe was ineens klaarwakker, zoals altijd gebeurde als zij in de buurt was.

Zij.

Sara Saidani, zijn collega van het onderzoeksteam, moeder van twee kinderen, gescheiden, met een Tunesische achtergrond en een huid als melkchocolade.

‘Welkom, Saidani.’ Jepe keek op het schrijfblok dat voor hem lag, hoewel hij precies wist wat erop stond. ‘De overledene is voorlopig geïdentificeerd als verpleegkundige Bettina Holte, vierenvijftig jaar, woonachtig in Husum. Ze werd sinds gisteren vermist en was daarom opgenomen in de

database van POLSAS, maar de identificatie is nog niet bevestigd.’ Hij refereerde aan het interne registratiesysteem, waarin alle informatie over lopende en afgesloten zaken was opgenomen. Het klonk slim en effectief, maar dat was het niet. ‘De familie is gevraagd om naar de autopsie te komen, zodat we binnenkort zekerheid hebben. Het lijk was ontkleed en lag met het hoofd naar beneden, zoals jullie op deze foto kunnen zien.’

Jeppe wees naar de korrelige foto en drukte op een knop, waardoor een close-up van een wit lichaam in zwart water op het scherm verscheen.

‘Volgens de getuigenverklaring lag het lijk om 05.00 uur nog niet in het water, dus gaan we ervan uit dat de vrouw tussen 05.00 uur en 05.40 uur in het water geplaatst is. We moeten de beelden van alle bewakingscamera’s opvragen...’

‘Kørner?’

‘Ja, Saidani?’

‘Ik heb de opnamen van de gemeentelijke camera’s die daar hangen al opgehaald en heb ze bekeken. Daarom ben ik zo laat.’ Sara Saidani hief twee vingers waar ze een USB-stick tussen hield. ‘De beelden van de camera boven de kiosk zijn goed. Spoel naar 05.17 uur.’

Jeppe pakte de USB-stick met een erkentelijk knikje aan, opende het filmpje en spoelde vooruit. Op het scherm verscheen een snelle versie van een donker, leeg plein met als enige beweging een fiets die omviel door de wind. Om 05.16 uur speelde Jeppe de opname in een normaal tempo verder af, en na een minuut verscheen er boven in het beeld een schaduw.

‘Hij komt uit de Studiestræde en gaat richting de fontein,’ zei Larsen opgewonden. ‘Waar rijdt hij op?’

‘Hij of zij rijdt op een transportfiets. Kijk gewoon.’ Sara wees geïrriteerd naar het scherm.

De donkere gedaante naderde de fontein en de straatlan-

taarn van de Frederiksberggade. De persoon reed inderdaad op een transportfiets en droeg een donkere regencape met de capuchon over zijn hoofd getrokken. Het was onmogelijk te zien of het een man of een vrouw was. De fietser stopte bij de fontein en stapte geroutineerd af.

‘Hij stapt af als een man. Hij zwaait zijn been over het zadel.’ Larsen stond op en demonstreerde wat hij bedoelde.

‘Zo stap ik ook af, dat heeft niets te betekenen,’ reageerde Sara snel. ‘Kijk naar het laadvlak...’

De gedaante in regenkleding trok een donker kleed of plastic zeil van het laadvlak. Het leek een Long John-fiets. Het dode lichaam lichtte op in de duisternis en de gedaante tilde het snel en moeiteloos over de rand van het bassin. Toen het lijk in het water lag, bleef de gedaante roerloos staan.

Jeppe telde tot vijf. ‘Wat doet hij?’

‘Hij neemt afscheid,’ opperde Larsen.

Na zeven lange seconden stapte de donkere gedaante weer op de transportfiets en reed weg in de richting waar hij vandaan was gekomen.

Jeppe wachtte nog even af om zich ervan te verzekeren dat er niets meer te zien was en stopte de opname. Een moordenaar op een transportfiets, *only in Denmark*. Hij zuchtte vermoeid. ‘Saidani, wil jij de bewakingsfilms naar onze forensisch technische vrienden van het NKC sturen? Vraag of ze op zoek willen gaan naar bewakingscamera’s in de omgeving zodat we kunnen achterhalen waar hij vandaan gekomen is. We moeten een groot deel van zijn rit door de stad kunnen traceren.’

Sara’s bruine ogen keken naar hem vanaf de tweede rij stoelen. Ze zag er vrolijk uit en haar gezicht straalde van enthousiasme. Was dat van pure verliefdheid? Jeppe kon haar blik niet duiden, maar sloeg haastig zijn ogen neer voordat hij naar haar zou glimlachen. ‘We werken zoals altijd met hoe,

waarom en wie. Falck en ik zijn partners in dit onderzoek; Saidani, jij werkt met Larsen samen.'

Larsen hief zijn armen in een overwinningsgebaar en Jeppe voelde een steek van irritatie. Het kon echter niet anders, ze konden het risico niet lopen dat de anderen zouden gaan roddelen.

'Falck en ik gaan naar de autopsie en verhoren daarna de naaste familieleden van Bettina Holte, vooropgesteld dat zij het is natuurlijk. Saidani doet zoals altijd onderzoek naar haar e-mail, telefoon en sociale media.'

Sara knikte. 'Zijn al haar spullen verdwenen? Portemonnee, telefoon, de kleding die ze droeg?'

'Tot nu toe hebben we niets gevonden.'

'Vraag de familieleden om haar computer en telefoonnummer, zodat ik haar gegevens kan ophalen. Misschien heeft ze met de dader gecommuniceerd.'

'Dat zullen we doen. Larsen regelt de getuigen en het verhoren van collega's, burens, handbalvrienden en alle anderen die verhoord moeten worden.' Jeppe keek naar de groep, die bestond uit zijn eigen onderzoeksteam en versterking. Ze zaten allemaal klaar voor het arbeidsintensieve werk van het eerste etmaal, dat bestond in het zoeken naar en verhoren van de getuigen. 'We moeten in de buurt van Gammeltorv langs de deuren gaan om eventuele getuigen te verhoren. Misschien heeft een buur die niet kon slapen vanochtend om kwart over vijf uit het raam gekeken.'

Een van de agenten stak een enorme hand op en knikte zo hard dat zijn kale hoofd ervan glom. Jeppe wist dat hij een van de jonge, nieuwe agenten was en dat hij Morten of Martin heette. 'Ik kan langs de deuren gaan.'

'Uitstekend. Je brengt rechtstreeks verslag uit aan onderzoeker Larsen.'

De kale Morten of Martin knikte opnieuw.

'Aan de hand van de bewakingsbeelden moeten we ook on-

derzoek naar de fiets doen. Wat is het merk? Wie verkoopt zulke fietsen? Is er de afgelopen maanden aangifte gedaan van de diefstal van zo'n fiets? Dat soort dingen.'

De dominante en eerezuchtige Larsen stak zijn hand op.

Jeppe knikte naar hem en verplaatste zijn blik naar de politicommissaris, die op de eerste rij zat en PC werd genoemd. 'PC, ik ga ervan uit dat jij de media informeert?'

De ogen onder de zware oogleden ontmoetten die van hem. Ze dreigde al een hele tijd om met pensioen te gaan, maar voor zover Jeppe dat kon beoordelen was ze gezonder en scherper dan ooit, en hij vermoedde dat ze het nog wel een paar jaar vol zou houden.

Ze stak met een jeugdig gebaar haar vinger op. Voor haar was een persconferentie niet meer dan een milde verstoring, terwijl het voor Jeppe een bijna onoverkomelijke hindernis was.

Hij knikte dankbaar naar haar.

'Heeft iemand nog vragen?' Hij keek naar de groep en zijn blik bleef hangen bij onderzoeker Falck, die naar de tafel staaarde alsof er iets van hem werd verwacht waaraan hij niet kon voldoen. Falck was een oudere onderzoeker met een snor en wenkbrauwen die met elkaar concurreerden welke van de twee het meest borstelig en grijs was. Zijn kogelronde buik werd over het algemeen in bedwang gehouden door een paar kleurige bretels en zijn gebruikelijke tempo liep van gematigd tot een slakkengang. Falck was net terug van een langdurig stressgerelateerd ziekteverlof en leek niet bepaald klaar voor de strijd.

Jeppe sloeg met zijn handen op de tafel. 'Succes allemaal!'

De politiemensen stonden op en liepen met hun notitieboekjes en lege koffiebekers naar de deur terwijl ze met elkaar praatten en afspraken maakten. Sara Saidani en Thomas Larsen liepen samen naar buiten, Larsen met een nonchalante hand op haar schouder. Jeppe gleed met zijn tong over het

blaasje dat op de binnenkant van zijn wang zat. Na een minuut waren alleen de PC en hij nog in de vergaderruimte.

Ze keek met een ernstige blik naar hem. ‘Kørner, ik wil dat je me vertelt dat je dit onderzoek kunt leiden. Dat je er klaar voor bent.’

‘Wat bedoel je? Je hebt me zelf aangewezen.’

De PC trok haar wenkbrauwen op, waardoor haar zware oogleden ook mee omhoogkwamen. ‘Ik twijfel niet aan je deskundigheid.’

‘Waarom vraag je het dan?’

‘Rustig aan! Ik heb het voorgevoel dat deze zaak niet gemakkelijk op te lossen zal zijn. En jij hebt je partner niet...’

Dat was het dus. Ze was bang dat hij zonder Anette Werner aan zijn zijde niet aan het hoofd van een groot onderzoek kon staan. Jeppe glimlachte geruststellend naar haar. ‘Misschien wordt de zaak wel sneller opgelost nu Werner me niet de hele tijd voor mijn voeten loopt.’

De PC gaf een klopje op zijn schouder en verliet de vergaderruimte. Ze zag er niet erg overtuigd uit.